

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

DNR-4.730.144.2019.KS

Warszawa, 21 stycznia 2020 r.

DECYZJA DNR-2/15/2020

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej ładowarki sieciowej FOREVER 1A MICRO USB § LIGHTNING, kod EAN 5900495473158, wprowadzonej do obrotu przez TelForceOne spółka akcyjna z siedzibą we Wrocławiu, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.) oraz art. 97 ust. 1 w związku z art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r. poz. 544), utrzymuje zaskarżony pkt 4 decyzji w mocy.

UZASADNIENIE

Pismem z 29 listopada 2019 r. (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 5 grudnia 2019 r.) przedsiębiorca TelForceOne S.A. z siedzibą we Wrocławiu (dalej jako „strona postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r. We wniosku przedsiębiorca wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy i uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 4 decyzji, w którym nałożono na niego administracyjną karę pieniężną w wysokości 30 000 zł.

Pismem z 14 grudnia 2019 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), (dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”) prawie do czynnego udział w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiadania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Ponadto, w związku z podniesionym przez stronę postępowania argumentem, że część z przekazanych przez nią dowodów w postaci oświadczeń kontrahentów dotyczy kilku pozycji na zestawieniu kontrahentów, zwrócił się do strony o wskazanie wszystkich takich oświadczeń. Pismem z 23 grudnia 2019 r. strona postępowania wniosła o przedłużenie terminu na przedstawienie żądanych informacji, a pismem z 30 grudnia 2019 r. przekazała tabelę obrazującą przypisanie części oświadczeń do pozycji na liście kontrahentów.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Prowadzone na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r. poz. 544 z późn. zm.), dalej jako „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”, postępowanie administracyjne w sprawie ładowarki sieciowej FOREVER 1A MICRO USB § LIGHTNING, kod EAN 5900495473158 (dalej jako „ładowarka”) zostało wszczęte przez Prezesa UOKiK w związku z przekazanymi przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej aktami kontroli tego wyrobu.

W toku kontroli Inspekcji Handlowa przekazała próbki ładowarek do Laboratorium Badawczego ELTEST w Warszawie. W wyniku badań laboratoryjnych stwierdzono następujące niezgodności z wymaganiami normy PN-EN 60950-1:2007+A11:2009+A1:2011_A12:2011+A2:2014 „Urządzenia techniki informatycznej. Bezpieczeństwo. Część 1: Wymagania podstawowe”:

- niezgodność wymiarów elementu wtyczkowego z wymaganiami normy (pkt 1.5.2),
- brak uwagi w instrukcji obsługi wg pkt 1.7.2.2. – Urządzenia rozłączające,
- brak wytrzymałości elektrycznej izolacji między obwodem niebezpiecznego napięcia sieciowego (PRI) a dostępnym dla dotyku obwodem wtórnym (SEC) – pkt 2.10.3, pkt 2.10.4.

W oparciu o ustalenia kontroli, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie ładowarki niezgodnej z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. poz. 806) z uwagi na to, że została zaprojektowana i wytworzona w sposób niezapewniający jej zgodności z zasadami ochrony przez zagrożeniami, o których mowa w § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia, z uwagi na brak odpowiedniej wytrzymałości elektrycznej izolacji, co może stwarzać zagrożenie w wyniku bezpośredniego kontaktu z elektrycznością, a także nałożenia kary pieniężnej za wprowadzenie wyrobu niezgodnego z wymaganiami określonymi w § 6 ust. 1 w zw. z § 7 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 rozporządzenia. Pismem z 18 czerwca 2019 r. Prezes UOKiK zawiadomił TelForceOne S.A. z siedzibą we Wrocławiu o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, a postanowieniem z 2 lipca 2019 r. wyznaczył jej termin 50 dni na przedstawienie dowodów potwierdzających wycofanie wyrobów z obrotu i powiadomienie konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach. Postanowienie to zostało odebrane przez stronę postępowania 8 lipca 2019 r. co oznacza, że wyznaczony w postanowieniu termin upłynął 27 sierpnia 2019 r.

Po przeprowadzaniu postępowania administracyjnego, decyzją nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r. Prezes UOKiK nakazał przedsiębiorcy TelForceOne S.A. z siedzibą we Wrocławiu wycofanie z obrotu ładowarki (pkt 1 sentencji decyzji) i zobowiązał do przedstawienia dowodów wykonania decyzji w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia (pkt 2 sentencji decyzji) i w tym zakresie nadał decyzji rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 3 sentencji decyzji), a także nałożył na tego przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w wysokości 30 000 zł za wprowadzenie wyrobu niezgodnego z wymaganiami (pkt 4 sentencji decyzji).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy

czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia

w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli strona postępowania jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną w określonej części, organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego. W związku z tym, organ drugiej instancji nie może poddać kontroli niezaskarżoną część decyzji organu pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia (*vide* m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06).

Z uwagi na fakt, że strona postępowania jednoznacznie zaskarżyła rozstrzygnięcie zawarte w pkt 4 decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r., rozstrzygnięcia zawarte w pkt 1-3 tej decyzji są ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

Stosując się do wskazanych wytycznych, Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek wniosku strony dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w zaskarżonym zakresie.

TelForceOne S.A. z siedzibą we Wrocławiu jest producentem ładowarek w rozumieniu art. 19 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, gdyż zakupiła te wyroby od przedsiębiorcy mającego siedzibę w Chinach i wprowadziła je do obrotu pod własną marką.

Zgodnie z art. 5 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, wyroby wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku muszą spełniać wymagania. Wyroby, dla których określono wymagania w bezpośrednio stosowanym unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym lub przepisach wdrażających unijne prawodawstwo harmonizacyjne, w tym przepisach wydawanych na podstawie art. 12 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku podlegają obowiązkowej ocenie zgodności przed wprowadzeniem do obrotu lub oddaniem do użytku (art. 7 ust. 1 ustawy). Jedną z takich grup wyrobów jest sprzęt elektryczny - wymagania dla tej kategorii określa rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. poz. 806), dalej jako „rozporządzenie”.

Zgodnie z art. 13 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, producent ma obowiązek m.in. zapewnić, żeby wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami.

Zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia, sprzęt elektryczny musi być zaprojektowany i wytworzony w sposób zapewniający jego zgodność z zasadami ochrony przed zagrożeniami,

o których mowa w § 7, pod warunkiem, że jest on użytkowany zgodnie z przeznaczeniem i utrzymywany we właściwym stanie technicznym. Zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia, w celu ochrony przed zagrożeniami stwarzanymi przez sprzęt elektryczny, w procesie jego projektowania i wytwarzania należy przewidzieć i zastosować w nim odpowiednie środki techniczne zapewniające m.in. ochronę ludzi i zwierząt domowych przed niebezpieczeństwem urazu lub innej szkody, mogących powstać w wyniku bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z elektrycznością (pkt 1) oraz odpowiednią do dających się przewidzieć warunków izolację (pkt 4).

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania wniosła o uchylenie pkt 4 sentencji decyzji (ewentualnie – co wynika z uzasadnienia wniosku - zmniejszenie nałożonej na nią w tym punkcie decyzji kary pieniężnej).

W związku z tym, że strona postępowania przede wszystkim domaga się uchylenia nałożonej na nią administracyjnej kary pieniężnej, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności postanowił wyjaśnić zasady nakładania i odstępowania od administracyjnych kar pieniężnych, określone w ustawie o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Zgodnie z ustawą o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, ocena spełniania wymagań przez wyroby wprowadzone do obrotu należy do zadań organów nadzoru rynku, m.in. do Inspekcji Handlowej. W tym celu, organy te mogą poddać badaniom wyrób lub zlecić ich przeprowadzenie (art. 72 ustawy). W świetle przeprowadzonych na zlecenie Inspekcji Handlowej badań laboratoryjnych, w ocenie Prezesa UOKiK nie ma wątpliwości, że wyroby będące przedmiotem postępowania nie spełniały wymagań. Ustaleń tych nie kwestionowała także strona postępowania ani w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, ani we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Wprowadzenie do obrotu lub oddanie do użytku wyrobu niezgodnego z wymaganiami stanowi naruszenie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku i - zgodnie z jej art. 88 ust. 1 – uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia na producenta, importera albo instalatora który wprowadził taki wyrób do obrotu kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

Ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku wprowadza jednak możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania przez organ na pouczeniu. Zgodnie z art. 97 ust. 4 ustawy, Prezes UOKiK jest zobligowany do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu w przypadku, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona kara pieniężna, lub
- 3) strona przedstawiła w wyznaczonym terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1.

W związku z wnioskiem strony postępowania, Prezes UOKiK ponownie przeanalizował przesłanki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w celu ustalenia, czy w niniejszej sprawie zachodziła konieczność ich zastosowania.

Przesłanka przewidziana w art. 97 ust. 4 pkt 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017). Naruszenie prawa nieistotne to naruszenie przepisów prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Zaprzestanie przez stronę naruszenia prawa, to przywrócenie przez stronę postępowania stanu zgodnego z prawem (art. 189f KPA Adamiak 2017). Zgodnie z innym przedstawionym stanowiskiem (art. 189f KPA red. Wierzbowski, 2019) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Uznać należy zatem, że wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, *etc.* Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej.

W zaskarżonej decyzji słusznie Prezes UOKiK uznał, iż przesłanka znikomego naruszenia prawa nie występuje. Jak wynika z okazanego zestawienia rozchodu, strona postępowania wprowadziła do obrotu wyrób, który stwarza ryzyko porażenia prądem elektrycznym w liczbie 2 338 sztuk w okresie od stycznia 2017 r. do lutego 2019 r., sprzedając go 241 kontrahentom, zatem stwierdzić należy, iż wprowadziła do obrotu wyrób stwarzający poważne zagrożenie w dużej liczbie, zasięg naruszenia był znaczny, a skutki naruszenia przez nią prawa dotknęły dużej liczby podmiotów. Prezes UOKiK uwzględnił także, że tylko 44 wyroby zostały zwrócone lub zniszczone. Tym samym uznać należy, że

dobro chronione jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w znaczący sposób naruszone.

W odniesieniu do możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej przewidzianej w art. 97 ust. 4 pkt 2 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą w zakresie wskazanym w tym przepisie, takich informacji nie przekazała także strona postępowania, w związku z czym nie było możliwe zastosowanie odstąpienia na tej podstawie.

Aby możliwe było skorzystanie z odstąpienia zgodnie z art. 97 ust. 4 pkt 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, strona postępowania musi przedstawić w wyznaczonym przez Prezesa UOKiK terminie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1 ustawy o systemie oceny zgodności i nadzoru rynku. W trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, Prezes UOKiK w oparciu o wskazany przepis postanowieniem z 2 lipca 2019 r. zobowiązał stronę postępowania do wykonania dwóch odrębnych obowiązków: wycofania wyrobu z obrotu oraz powiadomienia konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach poprzez zamieszczenie ogłoszenia w jednym dzienniku (gazecie) o zasięgu ogólnopolskim, wyznaczając termin 50 dni na przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie postanowienia. W przypadku każdego z obowiązków Prezes UOKiK wskazał odrębne dowody, jakie strona postępowania powinna przedstawić, aby wykazać ich wykonanie, a w konsekwencji aby możliwe było odstąpienie od nałożenia na nią kary. Jednocześnie Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, że odstąpi od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli przedstawi w wyznaczonym terminie wszystkie dowody potwierdzające wykonanie postanowienia.

Strona postępowania odebrała postanowienie Prezesa UOKiK 8 lipca 2019 r., a więc wyznaczony termin (zgodnie z art. 57 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego) upłynął 27 sierpnia 2019 r. W terminie tym strona postępowania przedstawiła wskazane przez Prezesa UOKiK dowody potwierdzające powiadomienie konsumentów, natomiast w przypadku dowodów potwierdzających wycofanie wyrobów z obrotu – przekazała dowody od zaledwie 16 spośród 241 kontrahentów. Bezsprzeczne jest, że strona postępowania w wyznaczonym terminie nie przedstawiła wszystkich dowodów które potwierdziłyby wykonanie postanowienia.

Po ponownym przeanalizowaniu ustawowych przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK uznał, że w niniejszej sprawie żadna z nich nie zaistniała. Administracyjną karę pieniężną za wprowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami należałoby uznać za niezasadną w sytuacji, gdyby Prezes UOKiK błędnie

uznał, że wyrób nie spełnia wymagań albo gdyby istniały podstawy do odstąpienia od nakładania tej kary. W przypadku stwierdzenia przez organ prowadzący postępowanie naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 88 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz braku spełnienia przesłanek uzasadniających odstąpienie od nałożenia kary, wydanie decyzji o nałożeniu kary pieniężnej jest obligatoryjne. W niniejszej sprawie, strona postępowania nie kwestionuje ustaleń Prezesa UOKiK co do niespełniania wymagań przez ładowarkę, ani tego, że nie przedstawiła wszystkich dowodów w wyznaczonym w postanowieniu terminie. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK był nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do nałożenia na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej.

Prezes UOKiK w toku postępowania toczącego się wskutek złożonego przez stronę wniosku, szczegółowo przeanalizował przedstawione przez nią argumenty przemawiające za uchyleniem lub zmianą wysokości nałożonej administracyjnej kary pieniężnej.

Po pierwsze, strona postępowania podniosła, że już w trakcie kontroli Inspekcji Handlowej podjęła decyzję o wycofaniu wyrobów z obrotu i poinformowaniu konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach.

Odnosząc się do powyższego należy zauważyć, że Prezes UOKiK nie kwestionuje, że strona postępowania powiadomiła konsumentów i swoich kontrahentów o stwierdzonych niezgodnościach wyrobów w wyznaczonym jej w postanowieniu terminie, co znalazło odzwierciedlenie w zaskarżonej decyzji. Niemniej jednak, stwierdzić należy, że w postanowieniu z 2 lipca 2019 r. strona postępowania została także zobowiązana do przedstawienia dowodów wycofania ładowarek z obrotu w postaci – w przypadku polskich dystrybutorów - faktur korygujących bądź podpisanych oświadczeń kontrahentów o nieposiadaniu wyrobów w ofercie sprzedaży. Strona postępowania nie kwestionuje, że nie przedstawiła wszystkich żądanych w tym zakresie dowodów w wyznaczonym terminie. – w toku postępowania pierwszoinstancyjnego przekazała dowody od zaledwie 16 spośród 241 kontrahentów. Strona wraz z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy przedstawiła 51 oświadczeń dystrybutorów o nieposiadaniu ładowarek. Prezes UOKiK przeanalizował te dokumenty i stwierdził, że 16 z nich to oświadczenia przekazane już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, natomiast pozostałe to oświadczenia podpisane już po wydaniu zaskarżonej decyzji, co oznacza, że stanowią one dowody jej wykonania (zaznaczyć przy tym należy, że nawet po uwzględnieniu podniesionej przez stronę postępowania okoliczności o tym, iż część z oświadczeń dotyczy więcej niż jednej pozycji na liście kontrahentów, strona postępowania w dalszym ciągu nie przedstawiła oświadczeń od wszystkich swoich dystrybutorów).

Należy podkreślić, że przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nakładają na przedsiębiorców obowiązki, których wykonanie może ich zwolnić z określonych w tej ustawie sankcji. Prezes UOKiK nie może więc wyręczać przedsiębiorców i zamiast nich gromadzić dowody potwierdzające działania podjęte w celu usunięcia niezgodności. Takie stanowisko znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Przykładowo, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, że „Organ nie może zastępować strony przy gromadzeniu dowodów w sytuacji, gdy to ustawodawca nałożył na stronę taki obowiązek” (wyrok WSA w Warszawie z 22.02.2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 46/08).

Rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK ponownie przeanalizował także ustawowe dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 97 ust. 3 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Przedsiębiorca będący stroną postępowania jest producentem ładowarki. Art. 13 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku nakłada na producenta obowiązek m.in. zapewnienia, żeby wyrób został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami (pkt 1), niezwłocznego podjęcia działań w celu zapewnienia zgodności wyrobu, jego wycofania z obrotu lub odzyskania, w przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że wyrób jest niezgodny z wymaganiami (pkt 13), na żądanie organu nadzoru rynku współpracownika w celu usunięcia zagrożenia, jakie stwarza wyrób, wprowadzony przez niego do obrotu (pkt 16).

Strona postępowania wprowadziła do obrotu w okresie od stycznia 2017 r. do lutego 2019 r. 2 338 sztuk wyrobów, które stwarzają zagrożenie porażenia prądem elektrycznym. Prezes UOKiK uznał w związku z tym, że strona postępowania wprowadziła do obrotu znaczną ilość wyrobów i naruszyła prawo w sposób istotny. Słusznie Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji podniósł, że działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że powinna ona ze szczególną rozważą i starannością działać przy wprowadzaniu wyrobów do obrotu. Tymczasem strona postępowania nie dołożyła należytej staranności przy udostępnianiu wyrobu który stwarza ryzyko porażenia prądem, więc to na niej spoczywają ujemne skutki niedopełnienia obowiązków.

Wbrew twierdzeniu strony postępowania zawartym we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK uwzględnił w zaskarżonej decyzji fakt, że było to pierwsze prowadzone wobec niej postępowanie administracyjne na podstawie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Ponadto, Prezes UOKiK określając wysokość administracyjnej kary pieniężnej uwzględniał także działania podjęte przez stronę postępowania dobrowolnie w celu usunięcia skutków naruszenia prawa, i one także zostały uwzględnione przy określaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej na korzyść strony.

Strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów z których by wynikało, że została już ukarana za to samo przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie administracyjne, nie są one także znane Prezesowi UOKiK, a więc słusznie przesłanka ta nie wpłynęła na wymiar kary pieniężnej.

Prawidłowo także w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK określił wysokość korzyści majątkowej, osiągniętej przez stronę postępowania ze sprzedaży wyrobu będącego przedmiotem postępowania. Prezes UOKiK stwierdził przy tym, że średnia cena sprzedaży wyrobu wyniosła 12,19 zł, a korzyść majątkowa jaką osiągnęła strona postępowania ze sprzedaży 2 294 sztuk wyrobów (Prezes UOKiK uwzględnił zwroty/wyroby zniszczone) wyniosła 27 963,86 zł.

Strona postępowania w złożonym wniosku zwraca także uwagę na swoją współpracę z Prezesem UOKiK w toku postępowania - wskazała, że odpowiadała na korespondencję w terminie i wypełniała niezwłocznie nakładanie na nią obowiązki. W jej ocenie Prezes UOKiK nie uwzględnił wszystkich okoliczności sprawy i podjętych przez nią działań naprawczych. Strona postępowania stoi na stanowisku, że nie odpowiada za nienadesłanie oświadczeń o nieposiadaniu wyrobów przez swoich kontrahentów, gdyż dołożyła „*ponad należytej*” staranności, aby te oświadczenia uzyskać.

Prezes UOKiK nie kwestionuje, że w toku postępowania strona podjęła z nim współpracę i opowiadała na kierowane do niej pytania, niemniej jednak uznał podejmowanie przez nią działania w zakresie wycofania z obrotu wyrobów niezgodnych za niewystarczające. Nie ulega bowiem wątpliwości, że strona postępowania nie przedstawiła dowodów potwierdzających wycofania z obrotu wyrobów niespełniających wymagań od wszystkich swoich kontrahentów, a tym samym nie przyczyniła się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Należy podkreślić, że to przedsiębiorca który wprowadzając do obrotu wyroby niezgodne z wymaganiami naruszył przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku jest zobligowany do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie niezgodności lub wycofanie wyrobów z obrotu. Jeśli więc chce uniknąć kary pieniężnej, powinien podjąć szybkie i skuteczne działania wskazane mu przez organ nadzoru.

Strona postępowania podniosła także, że niektórzy z jej kontrahentów prowadzą kilka punktów sprzedaży, które zostały przez nią wymienione w zestawieniu, co oznacza, że jedno

oświadczenie dotyczy kilku punktów sprzedaży. Na wezwanie Prezesa UOKiK, strona postępowania przekazała tabelę zawierającą listę 28 przedsiębiorców wraz z numerami pozycji na liście kontrahentów z 18 października 2019 r. Należy jednak zaznaczyć, że tylko w przypadku ośmiu z nich strona postępowania wskazała więcej niż jedną pozycję na liście kontrahentów. Podniesiona przez stronę postępowania okoliczność nie była znana Prezesowi UOKiK w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, nie znalazła więc odzwierciedlenia w zaskarżonej decyzji, niemniej jednak biorąc pod uwagę ogólną liczbę kontrahentów strony postępowania (241) nie wpływa ona w ocenie Prezesa UOKiK na zapadłe rozstrzygnięcie.

W świetle powyższego, nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej w wysokości 30 000 zł było w pełni uzasadnione. W ocenie Prezesa UOKiK, kara ta powinna skłonić stronę postępowania do zwiększenia w przyszłości nadzoru nad wprowadzanym do obrotu wyrobami, a przypadku, gdyby mimo to do obrotu zostały wprowadzone wyroby niezgodne z wymaganiami – do skutecznego i sprawnego ich wycofania, a także do lepszej współpracy z organami nadzoru.

Zgodnie z art. 80 w zw. z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, a to czy dana okoliczność została udowodniona ocenić na podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii organu II instancji w niniejszej sprawie prawidłowo oceniono zebrany w sprawie materiał dowodowy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK wskazał fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł oraz przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego należy stwierdzić, że decyzja Prezesa UOKiK nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r., w tym zaskarżony pkt 4 jest prawidłowa. Wszystkie okoliczności istotne dla sprawy – w tym okoliczności podnoszone przez stronę – zostały wszechstronnie rozważone i ocenione, a wydana decyzja jest ich logiczną

konsekwencją. Zadaniem Prezesa UOKiK jest m.in. szybkie i skuteczne eliminowanie z obrotu wyrobów niezgodnych z wymaganiami.

Prezes UOKiK działając jako organ I instancji miał podstawy do nałożenia na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobu niezgodnego z wymaganiami. Tym samym, pkt 4 decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r. powinien pozostać w obrocie prawnym.

Mając na uwadze powyższe, organ II instancji orzekł jak w sentencji decyzji. Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji nr DNR-2/228/2019 z 8 listopada 2019 r.

W opinii Prezesa UOKiK, zaskarżona decyzja spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w pkt 4 jej sentencji rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2167 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 ze zm.) strona postępowania

zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

a) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna wynosi do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

b) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

c) jeżeli ustalona przez Prezesa UOKiK należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
Wiceprezes
Tomasz Chróstny